

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyně JUDr. Naděždy Treschlové a JUDr. Hany Kadaňové ve věci žalobce: **Mgr. M. K.**, bytem R. 661/7, B., zastoupen Mgr. Jaroslavem Bártou, advokátem, se sídlem Kobližná 47/19, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**, se sídlem Vršovická 1442/65, Praha 10, o žalobě proti rozhodnutí ministra životního prostředí ze dne 20. 10. 2016, č.j. 2841/M/16, 69150/ENV/16,

t a k t o :

I. Rozhodnutí ministra životního prostředí ze dne 20. 10. 2016, č.j. 2841/M/16, 69150/ENV/16, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 9.800 Kč ve lhůtě do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce Mgr. Jaroslava Barty, advokáta.

O d ů v o d n ě n í :

- [1] Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí ministra životního prostředí ze dne 20. 10. 2016, č.j. 2841/M/16, 69150/ENV/16 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým byl zamítnut rozklad žalobce proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 6. 2016, č.j. 44781/ENV/16 (dále též

„prvostupňové rozhodnutí“), jímž byla částečně odmítnuta žádost žalobce ze dne XXX o poskytnutí informací podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 106/1999 Sb.“), a toto rozhodnutí bylo potvrzeno.

- [2] Žalobce v podané žalobě uvedl, že jeho žádost zněla takto: „*Poskytněte prosím informace o výši platů a odměn náměstků ministra a ředitelů odborů v roce 2015. Osoby označte prosím jménem a příjmením.*“ Uvedl, že žalovaný odmítl informaci poskytnout v rozsahu jména a příjmení náměstků ministra a ředitelů odborů.
- [3] Žalobce namítal, že napadené rozhodnutí, jakož i rozhodnutí prvostupňové, nebere v úvahu skutečnost, že žadatel o informace žádá o sdělení výše platu a odměn u konkrétních vedoucích zaměstnanců ministerstva. Uvedl, že je ve veřejném zájmu, aby tyto osoby se značnou rozhodovací pravomocí podléhaly zvýšené kontrole veřejnosti. Dále namítal, že žalovaný hrubým způsobem vědomě nerespektuje judikaturu Nejvyššího správního soudu, který již ve své rozhodovací činnosti posuzoval předmětné právní otázky (srov. rozsudky ze dne 27. 5. 2011, č.j. 5 As 57/2010-79, ze dne 11. 11. 2011, č.j. 4 As 40/2010-60, a ze dne 22. 10. 2014, č.j. 8 As 55/2012-62).
- [4] Z uvedených důvodů proto žalobce navrhoval, aby soud zrušil jednak žalobou napadené rozhodnutí, jednak rozhodnutí prvostupňové.
- [5] Žalovaný v písemném vyjádření k podané žalobě navrhoval její zamítnutí. Žalovaný uvedl, že respektuje všechny závěry Nejvyššího správního soudu, na které odkazuje žalobce. Uvedl, že byl, přes poměrně jednoznačné znění ustanovení § 8b zákona č. 106/1999 Sb., povinen vypořádat se s existencí střetu dvou základních práv, a to práva na informace podle čl. 17 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“) a práva na ochranu lidské důstojnosti a soukromí podle čl. 10 Listiny. Dále odkázal na nálezy Ústavního soudu ze dne 30. 3. 2010, sp.zn. Pl. ÚS 2/2010. Uvedl, že pro posouzení konkrétních okolností dané věci a hodnocení převahy konkurujících si základních práv považoval za rozhodné, že žádost je formulována velmi obecně, není nijak konkretizována, a nelze z ní dovodit žádné konkrétní okolnosti vztahující se ke konkrétním osobám. Dále uvedl, že při provádění testu proporcionality bral v úvahu kritérium vhodnosti, potřebnosti a proporcionality v užším slova smyslu. Uvedl, že se sice respektuje skutečnost, že žádost o informace nemusí být nijak odůvodňována, avšak zároveň se ztotožňuje s názorem odborné veřejnosti, že pouhá zvědavost žadatele bez konkrétního a dostatečného důvodu, kterým by doložil, proč má být jeho právu na informace přiznána větší váha než právu zaměstnance na ochranu soukromí a osobnosti, není ospravedlnitelnou cestou pro omezení práva zaměstnance na soukromí a ochranu osobnosti ve prospěch práva na informace.
- [6] Žalovaný dále ve svém vyjádření zdůraznil, že platy a odměny ve veřejné správě jsou značně transparentní již svou právní úpravou, konkrétní výše platu je přitom závislá na řadě faktorů, a to jak ryze objektivních (např. délka započitatelné praxe), tak ryze osobních, odvislých od soukromého života zaměstnance (např. pracovní neschopnost). V této souvislosti žalovaný odkázal na rozsudek Soudního dvora EU ve spojených věcech C-92/09 a C-93/09 „Schecke Eifert“. Uvedl, že v daném případě se žalobce domáhá poskytnutí informací ve formátu jméno a příjmení – plat – odměna, nepožaduje jiné informace, které by mohly napomoci k posouzení oprávněnosti přiznaných příjmů u konkrétních osob (a napomohly tak ke konkrétnějšímu hodnocení nakládání s prostředky na platy ve vazbě ke konkrétním dotčeným osobám). Dále žalovaný podotknul, že žádná z dotčených osob neposkytla souhlas se zpřístupněním

svých osobních údajů. K hodnocení dotčenosti soukromí pak žalovaný odkázal na rozsudek Soudního dvora EU ze dne 20. 5. 2003 ve spojených věcech C-456/00, C-138-01 a C-139/01 „Österreichischer Rundfunk“. Dále uvedl, že dospěl k závěru, že sdělení o výši platu a odměny ve spojení se jménem a příjmením vedoucího zaměstnance má pro žadatele, posuzováno z hlediska nakládání s veřejnými prostředky, stejnou vypovídací hodnotu, jako prosté sdělení výše platu a odměn ve spojení se zastávaným stupněm řízení. Přiřazení konkrétního jména a příjmení ke konkrétní výši platu a odměny nepředstavuje pro žadatele žádnou přidanou hodnotu. Poskytnutím jmen ve spojení výši platu a odměny by v posuzovaném případě došlo k nepřiměřenému zásahu do soukromí dotčených osob, do práva na ochranu osobních údajů.

- [7] V návaznosti na judikaturu Nejvyššího správního soudu (srov. např. rozsudek ze dne 9. 11. 2016, č.j. 2 As 256/2016-92), soud vyrozuměl soud osoby zúčastněné na řízení o probíhající řízení, a to s ohledem na jejich velký počet postupem podle ustanovení § 42 odst. 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“). Do probíhajícího řízení se žádná osoba zúčastněná na řízení nepřihlásila.
- [8] Z obsahu spisového materiálu předloženého žalovaným správním orgánem vyplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:
- [9] Dne 6. 3. 2016 podal žalobce u žalovaného žádost o informace dle zákona č. 106/1999 Sb., jejíž obsah je uveden již v bodu [2] tohoto rozsudku.
- [10] Rozhodnutím žalovaného ze dne 21. 3. 2016, č.j. 19810/ENV/16, byla žádost žalobce v části, v níž bylo požadováno poskytnutí jména a příjmení náměstků ministra a ředitelů odboru odmítnuta podle ustanovení § 15 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb. ve spojení s ustanovením § 8a téhož zákona a ustanovením § 5 odst. 2 zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů, v platném znění (dále jen „zákon č. 101/2000 Sb.“). Současně byl žalobci zaslán „Přehled ročních platů a odměn náměstků ministra a ředitelů odborů na MŽP za rok 2015“ ve formátu: funkce – plat celkem – odměna celkem – počet odpracovaných měsíců.
- [11] K rozkladu žalobce bylo rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 3. 2016 zrušeno rozhodnutím ministra životního prostředí ze dne 16. 5. 2016, č.j. 1356/M/16, 32108/ENV/16, a věc byla vrácena správnímu orgánu I. stupně k novému projednání a rozhodnutí. Ministr v odůvodnění tohoto rozhodnutí potvrdil názor, že informace o platu a odměnách je zásadní informací o soukromí fyzické osoby, jejímž zpřístupněním ve spojení s konkrétním jménem a příjmením by mohlo dojít k významnému zásahu do práva na ochranu soukromí, jehož přiměřenost je třeba vážit s veřejným zájmem na poskytnutí informací. Dále uvedl, že je nutné respektovat rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu sp.zn. 8 As 55/2012. Rovněž odkázal na zákon č. 101/2000 Sb. a také na ustanovení § 90 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „občanský zákoník“). Dále konstatoval, že ministerstvo správně při aplikaci ustanovení § 8a a § 8b zákona č. 106/1999 Sb. vážilo na základě ústavního principu proporcionality, který zájem převáží. Ministr však dospěl k závěru, že v dalším řízení je třeba předmětnou obecně vedenou úvahu vztáhnout konkrétněji na daný případ, včetně nutnosti přiznat účastenství dotčeným osobám, a vypořádat se s jejich případným vyjádřením k poskytnutí nebo neposkytnutí informací o jejich platu a odměnách za rok 2015.

- [12] Rozhodnutím žalovaného ze dne 27. 6. 2016, č.j. 44781/ENV/16, byla žádost opětovně ve stejné části odmítnuta s odkazem na stejná ustanovení, k nimž přibyl odkaz na ustanovení § 90 občanského zákoníku.
- [13] V odůvodnění tohoto rozhodnutí bylo konstatováno, že žádná z dotčených osob nevyslovila s poskytnutím informace podle předmětné žádosti souhlas. Nebyly tak dle povinného subjektu splněny podmínky zákona č. 100/2001 Sb. pro zpracování osobních údajů těchto osob. Dále žalovaný uvedl, že uvážil střet dvou ústavně zaručených práv, a to práva na informace a práva na ochranu soukromí dotčených osob (tzv. test proporcionality), a dospěl k závěru, že informace podle žádosti nelze poskytnout, neboť v daném případě lze sledovaného účelu předmětné žádosti, tj. umožnit kontrolu nakládání s veřejnými prostředky, dosáhnout se stejným výsledkem i při poskytnutí údajů anonymizovaných, které byly žalobci poskytnuty. Poskytnutím jmen ve spojení s výší platu a odměny by došlo v daném případě k nepřiměřenému zásahu do soukromí dotčených osob, tj. do práva na ochranu osobních údajů. Uvedl, že neshledal v poskytnutí požadovaných údajů převažující veřejný zájem nad zájmem na ochraně osobních údajů dotčených osob.
- [14] Žalobce podal proti tomuto rozhodnutí rozklad, ve kterém odkazoval na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu sp.zn. 8 As 55/2012.
- [15] Žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 20. 10. 2016, č.j. 2841/M/16, 69150/ENV/16, ministr životního prostředí rozklad zamítl a potvrdil prvostupňové rozhodnutí.
- [16] V odůvodnění tohoto rozhodnutí ministr odkázal na ustanovení § 8a a § 8b zákona č. 106/1999 Sb. a ustanovení § 5 odst. 2 zákona č. 101/2000 Sb. Uvedl, že se zpřístupněním informací o platu a odměnách ve spojení s konkrétním jménem a příjmením by došlo k významnému zásahu do práva na ochranu osobních údajů. Uvedl, že nejvýznamnější část požadovaných údajů tvoří plat jako příjem, který postrádá prvky nahodilosti, je vyplácen pravidelně a poskytuje tak velmi konkrétní informaci o majetkových poměrech příjemce. K takovému zásahu není dle ministra důvod, neboť sledovaného cíle lze dosáhnout i bez něho a šetřit tak práva dotčených osob na ochranu soukromí. K odkazu žalobce na rozsudek sp.zn. 8 As 55/2012 ministr uvedl, že tento rozsudek se zabývá konkrétní věcí a je jedním z mnoha rozsudků, na které správní orgán I. stupně odkazoval. Dále odkázal na bod 86, 111 až 114, 119, 120 tohoto rozsudku, z nichž lze dovodit, že odeprít požadované informace podle předmětné žádosti je možné s použitím principu proporcionality. Uvedl, že žalobce získal anonymizovaný přehled o platech a odměnách dotčených osob, přičemž konkretizovat tyto informace podle jména a příjmení by bylo v rozporu s principem zákazu zneužití práva. Konstatoval, že všechny dotčené osoby zastávají významné pracovní pozice spojené s výkonem pravomocí ministerstva podle jednotlivých složkových zákonů, a že žalobce získal pro možnost kontroly nakládání s veřejnými prostředky klíčovou informaci, jakým způsobem jsou na základě právní úpravy odměňováni zaměstnanci hodnocení vedoucí zaměstnanci ministerstva na požadovaných stupních řízení. Dále uvedl, že jelikož dotčené osoby nedaly souhlas s uvedením jejich jména a příjmení a že tyto informace by je mohly jako úřední osoby přivést do situace s možností jejich šikany, vydírání, provokace apod., a to ze strany adresátů veřejné správy, pak s odkazem na princip proporcionality přísluší dát přednost právu dotčených osob na ochranu jejich soukromí před právem žalobce na informace.

- [17] Podle ustanovení § 51 odst. 1 s.ř.s. může soud rozhodnout o věci samé bez jednání, jestliže to účastníci shodně navrhli nebo s tím souhlasí. Má se za to, že souhlas je udělen také tehdy, nevyjádřili-li účastník do dvou týdnů od doručení výzvy předsedy senátu svůj nesouhlas s takovým projednáním věci; o tom musí být ve výzvě poučen.
- [18] Účastníci řízení se ve stanovené lhůtě nevyjádřili. Soud tedy postupoval podle ustanovení § 51 odst. 1 s.ř.s. a rozhodl o věci samé bez jednání.
- [19] Městský soud v Praze na základě žaloby, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (ustanovení § 75 odst. 2 s.ř.s.), přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (ustanovení § 75 odst. 1 s.ř.s.) a dospěl k závěru, že žaloba byla podána důvodně.
- [20] Podle ustanovení § 8a zákona č. 106/1999 Sb. *„Informace týkající se osobnosti, projevu osobní povahy, soukromí fyzické osoby a osobní údaje povinný subjekt poskytne jen v souladu s právními předpisy, upravujícími jejich ochranu.“*
- [21] Podle ustanovení § 8b téhož zákona: *„(1) Povinný subjekt poskytne základní osobní údaje o osobě, které poskytl veřejné prostředky.*
(2) Ustanovení odstavce 1 se nevztahuje na poskytování veřejných prostředků podle zákonů v oblasti sociální, poskytování zdravotních služeb, hmotného zabezpečení v nezaměstnanosti, státní podpory stavebního spoření a státní pomoci při obnově území.
(3) Základní osobní údaje podle odstavce 1 se poskytnou pouze v tomto rozsahu: jméno, příjmení, rok narození, obec, kde má příjemce trvalý pobyt, výše, účel a podmínky poskytnutých veřejných prostředků.“
- [22] Podle ustanovení § 16 odst. 4 téhož zákona *„Při soudním přezkumu rozhodnutí o odvolání na základě žaloby podle zvláštního právního předpisu soud přezkoumá, zda jsou dány důvody pro odmítnutí žádosti. Nejsou-li žádné důvody pro odmítnutí žádosti, soud zruší rozhodnutí o odvolání a rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí žádosti a povinnému subjektu nařídí požadované informace poskytnout.“*
- [23] Soud nejprve považuje za vhodné uvést, že při svém rozhodování vycházel zejména z rozsudku zdejšího soudu ze dne 28. 7. 2017, č.j. 8A 95/2016-126, kde vystupoval stejný žalobce jako v nyní projednávané věci, a z navazujícího rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 5. 2018, č.j. 2 As 313/2017-56. Rozsudkem zdejšího soudu bylo zrušeno rozhodnutí ministra zahraničních věcí vydané v obdobné věci. Soud dále vycházel z rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 21. 12. 2017, č.j. 29A 50/2015-379, jenž byl potvrzen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2019, č.j. 7 As 71/2018-31. Rozsudkem Krajského soudu v Brně bylo zrušeno rozhodnutí Krajského úřadu Zlínského kraje vydané v obdobné věci. Dle názoru soudu se tato judikatura zabývala právně (i skutkově) totožnými otázkami, jež jsou předmětem řízení i v nyní projednávané věci, a proto se soud k této judikatuře přiklonil, přičemž na výše uvedené rozsudky v podrobnostech odkazuje.
- [24] Rozsudkem zdejšího soudu sp.zn. 8A 95/2016-126 bylo zrušeno rozhodnutí ministra zahraničních věcí ze dne 6. 4. 2016, č.j. 98767/2016-TO, jakož i rozhodnutí ministerstva zahraničních věcí ze dne 21. 3. 2016, č.j. 97013/2016-TO (výrok I.), a zároveň bylo žalovanému nařízeno poskytnout žalobci do 15 dnů od právní moci rozsudku informace o výši platů a odměn vyplacených v roce 2015 náměstkům ministra zahraničních věcí a

ředitelům odborů ministerstva zahraničních věcí, identifikovaných jménem a příjmením, a to jednotlivě u každého z nich (výrok II.). Na str. 4 až 11 tohoto rozsudku soud velmi podrobně rozebral obsah rozsudku Nejvyššího správního soudu sp.zn. 8 As 55/2012 s tím, že jeho závěry jsou plně aplikovatelná na projednávanou věc. Rovněž se pak vyjádřil i judikatuře Soudního dvora EU ve věcech „Österreichischer Rundfunk“ a „Schecke Eifert“. Osmý senát zdejšího soudu dospěl k závěru, že „žalovaný postupoval v rozporu se zákonem, když odmítl poskytnout žalobci jména a příjmení jednotlivých náměstků ministra a ředitelů odborů spolu s výší jejich příjmů a odměn za rok 2015; ministr pak toto rozhodnutí v rozporu se zákonem potvrdil. Všechny tyto osoby zastávaly v rozhodné době nejvýznamnější posty v organizační struktuře žalovaného a přímo se podílely na jeho činnosti, zjevně se tedy nejedná o osoby, u nichž by právo na soukromí mohlo převážet nad žalobcovým právem na informace, jak je vymezila judikatura.“

[25] Na tento rozsudek navázal rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 5. 2018, č.j. 2 As 313/2017-56, jímž byl zrušen výrok II. rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 28.7.2017, č.j. 8A 96/2016-126, ve zbytku byla kasační stížnost zamítnuta a věc byla vrácena žalovanému (Ministerstvo zahraničních věcí) k dalšímu řízení. Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku korigoval závěry městského soudu v tom, že konstatoval svou povinnost přihlédnout k nálezu Ústavního soudu ze dne 17. 10. 2017, sp.zn. IV.ÚS 1378/16, který byl sice vydán po napadeném rozhodnutí i napadeném rozsudku, na problematiku nyní řešenou však zjevně dopadá.

[26] Nejvyšší správní soud konstatoval, že „[13] Ústavní soud se v nálezu ztotožnil s vyjádřením *sua sponte* zaslaným prof. JUDr. A. G., CSc., který v řízení vystupoval jako *amicus curiae*. Toto vyjádření je obsahem nálezu (odst. 61, body 3-77) a je kritické k rozhodnutí rozšířeného senátu ve věci sp. zn. 8 As 55/2012, z jehož závěrů vycházel i městský soud. Poukázal na čl. 10 a čl. 17 Listiny základních práv a svobod; čl. 8 a čl. 10 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod; čl. 19 Všeobecné deklarace lidských práv; čl. 19 Mezinárodního paktu o občanských a politických právech; čl. 8, čl. 11 a čl. 42 Listiny základních práv a svobod Evropské Unie; a na další dokumenty Evropské unie, jež shrnul v odst. 74 nálezu. Dále přiblížil k judikatuře mezinárodních soudů (Soudního dvora - odst. 77-83, Evropského soudu pro lidská práva - odst. 84). Z rozhodnutí velkého senátu Evropského soudu pro lidská práva ze dne 8. 11. 2016 ve věci *Magyar Helsinki Bizottság proti Maďarsku*, č. 18030/11, vyplývají čtyři „prahová kritéria“ rozhodná pro posouzení odmítnutí poskytnutí informací ve vztahu k právu žadatele na svobodu projevu, a to 1) účel vyžadované informace, 2) povaha vyžadované informace, 3) role žadatele, 4) existence a dostupnost informace. Konstatoval i obsah rozsudku rozšířeného senátu a nálezu Ústavního soudu ze dne 9. 2. 1998, sp. zn. IV. ÚS 154/97, o střetu základního politického práva na informace a jejich šíření s právem na ochranu osobnosti a soukromého života.

[14] Na základě výše uvedeného Ústavní soud posoudil českou právní úpravu plynoucí z § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím a § 1 a § 10 zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů. Dospěl mj. k závěru, že § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím nevylučuje, aby za veřejné prostředky byly považovány i finanční prostředky určené na výplatu odměn za práci zaměstnanců povinných subjektů (srov. bod [116] uvedeného nálezu).

[15] Pro posouzení projednávané věci je stěžejní, že Ústavní soud neshodil se závěrem rozšířeného senátu, že test proporcionality není třeba provádět při posuzování jednotlivých konkrétních případů, protože takový test provedl již zákonodárce při formulaci § 8b zákona o

svobodném přístupu k informacím. Naopak výslovně konstatoval, že žádným zákonem nelze abstraktně vyloučit ochranu základních práv a svobod zaručenou ústavním pořádkem. V každém jednotlivém případě střetu ústavně zaručených práv musejí soudy a jiné orgány veřejné moci zvážit význam a intenzitu dotčených práv.

[16] Poskytnutí informace o platech zaměstnanců veřejné sféry podmínil splněním následujících podmínek: „a) účelem vyžádání informace je přispět k diskusi o věcech veřejného zájmu; b) informace samotná se týká veřejného zájmu; c) žadatel o informaci plní úkoly či posílá dozoru veřejnosti či roli tzv. „společenského hlídačského psa“; d) informace existuje a je dostupná. Nejsou-li všechny tyto podmínky splněny, potom odmítnutí poskytnout žadateli informaci o platu a odměnách zaměstnance není porušením povinnosti státních orgánů a orgánů územní samosprávy poskytovat přiměřeným způsobem informace o své činnosti, vyplývající z článku 17 odst. 5 Listiny“ (viz bod [125] nálezu).

[17] Žalovaný v rozhodnutí o částečném odmítnutí žádosti o poskytnutí informace pouze uvedl, že žádost je třeba odmítnout z důvodu ochrany práv zaměstnanců žalovaného před neoprávněným zasahováním do soukromého života. Dodal, že poskytnutí informace o platech v anonymizované verzi dostatečně naplňuje veřejný zájem na kontrole nakládání s veřejnými prostředky. Ministr zahraničních věcí v rozhodnutí o zamítnutí rozkladu konstatoval, že se s postupem žalovaného ztotožňuje, a zopakoval, že poskytnutím údajů v neanonymizované podobě by došlo k zásahu do práva na soukromí zaměstnanců žalovaného. Dále se v odůvodnění odlišil od rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 11. 2011, č. j. 4 As 40/2010 – 60, a upozornil na ústavněprávní rozměr věci a právní úpravu Evropské unie, včetně judikatury Soudního dvora.“

[27] Nejvyšší správní soud tak na základě výše uvedeného dospěl k závěru, že je třeba přisvědčit městskému soudu v tom, že žalovaný své rozhodnutí o částečném odmítnutí žádosti o poskytnutí informace nedostatečně odůvodnil s ohledem na konkrétní okolnosti případu. Zároveň pak Nejvyšší správní soud žalovanému uložil povinnost posoudit při provádění testu proporcionality naplnění Ústavním soudem stanovených čtyř podmínek pro poskytnutí informace o platech zaměstnanců veřejné sféry (viz bod [125] předmětného nálezu).

[28] Vzhledem k tomu, že odůvodnění napadených rozhodnutí, jakož i rozhodnutí prvostupňových v nyní projednávané věci a ve věci projednávané městským soudem pod sp.zn. 8A 95/2016 jsou prakticky totožná – obsahují stejný důvod odmítnutí poskytnutí informací a některá obdobná tvrzení (např. že poskytnutí informací o platech a odměnách bez spojení s konkrétním jménem a příjmením dostatečně naplňuje veřejný zájem na kontrole nakládání s veřejnými rozpočty – tzv. „přidaná hodnota“), přičemž oba žalovaní aplikovali tzv. test proporcionality s tím, že dospěli k závěru, že v daném případě nad právem na informace převažuje právo na ochranu osobnosti a soukromí, tak soud ve shodě s výše nastíněnými rozsudky dospěl k závěru, že rozhodnutí v nyní projednávané věci nejsou dostatečně odůvodněna s ohledem na konkrétní okolnosti případu.

[29] Soud dále vycházel z rozsudku Krajského soudu v Brně sp.zn. 29A 50/2015-379, jímž bylo zrušeno rozhodnutí Krajského úřadu Zlínského kraje ze dne 6. 2. 2015, sp.zn. KUSP/5470/2015/ŘLZ, č.j. KUZL/9431/2015. Soud v podrobnostech odkazuje na body [26] až [54] tohoto rozsudku. Za podstatné soud považuje zejména ty pasáže rozsudku Krajského soudu v Brně, kde se tento zabýval nálezem Ústavního soudu sp.zn. IV.ÚS 1378/16.

Shodu s prvopisem potvrzuje: M. V.

- [30] V bodu [52] krajský soud uvedl, že „[v]ýše citovaným nálezem Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 1378/16 bylo dále vytýkáno, že v žádosti žadatele o informace nebyla jakákoliv zmínka o účelu, k jakému mají být požadované osobní údaje užity ve veřejném zájmu, a v čem tento veřejný zájem má spočívat. Povinný subjekt si tyto údaje nedoplnil. Ani v nyní posuzovaném případě neobsahovala žádost žalobce jakoukoliv zmínku o účelu, k jakému mají být požadované osobní údaje užity ve veřejném zájmu, a v čem tento veřejný zájem má spočívat. Dosavadní praxe a judikatura správních soudů toto nevyžadovala. Je pak novou otázkou, jak v dané situaci postupovat, pokud i nyní zkoumaná žádost o informace neobsahuje tyto požadované údaje a bude-li žadatel vyzýván k doplnění těchto údajů do žádosti, pak není zcela zřejmé, zda bude možno informaci poskytnout v zákonem stanovené krátké lhůtě. Nicméně v souvislosti s výše citovaným nálezem Ústavního soudu je i v dané věci třeba doplnit žádost žadatele o informaci tak, aby bylo zřejmé, k jakému účelu mají být osobní údaje užity ve veřejném zájmu, a v čem tento veřejný zájem má spočívat. Bude tak možné povinným subjektem, popř. žalovaným posoudit, zda sledovaného účelu není možno dosáhnout i jinak, tj. při šetření ústavně chráněných základních práv dotčených osob.“
- [31] V bodu [53] pak krajský soud uvedl, že „[v] souvislosti s nálezem Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 1378/16 soud dále zdůrazňuje, že povinný subjekt může odmítnout poskytnout žadateli informaci o platu a odměnách zaměstnance požadované na základě § 8b zákona č. 106/1999 Sb., pokud nejsou splněny všechny podmínky, a to že účelem informace je přispění k diskusi o věcech veřejného zájmu, informace se týká veřejného zájmu a žadatel plní úkoly dozoru veřejnosti či tzv. „společenského hlídacího psa“, dále informace existuje a je dostupná. Pokud by nebyly všechny tyto podmínky splněny, pak je možno odmítnout poskytnutí informace o platu a odměnách zaměstnance, přičemž toto není porušením povinnosti státních orgánů a orgánů územní samosprávy poskytovat přiměřeným způsobem informace o své činnosti (čl. 17 odst. 5 Listiny). Ve výše uvedené souvislosti tedy musí žalovaný, resp. povinný subjekt v nyní posuzované věci zjistit i splnění výše naznačených podmínek v dané věci, za kterých lze žadateli uvedené informace poskytnout.“
- [32] Výše citované závěry dle názoru soudu dopadají i na nyní projednávanou věc, neboť v žádosti o informace nebyla žádná zmínka o účelu, k jakému mají být požadované osobní údaje (tj. jméno a příjmení ve spojení s informací o platu a odměně) užity ve veřejném zájmu, a v čem má tento veřejný zájem spočívat. Žalovaný pak tyto údaje nebyly nijak doplněny a zjišťovány. Lze tak dospět k závěru, že s ohledem na náleze Ústavního soudu bude nutné žádost doplnit tak, aby z ní bylo zřejmý její účel. Rovněž pak bude třeba posuzovat, zda žadatel plní úkoly dozoru veřejnosti či je tzv. „společenský hlídacím psem“. Mimo jiné i toto tedy musí žalovaný ke svému rozhodnutí zjistit, resp. v tomto směru doplnit správní spis.
- [33] Na rozsudek Krajského soudu v Brně pak navázal rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2019, č.j. 7 As 71/2018-31, jímž byla zamítnuta kasační stížnost žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně. Pro stručnost věci lze odkázat zejména na body [28] až [33].
- [34] V bodu [31] svého rozsudku Nejvyšší správní soud uvedl, že „[j]ak již bylo uvedeno výše, krajský soud vydal napadený rozsudek za situace, kdy došlo k podstatné změně relevantní judikatury. V době podání žaloby totiž z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývalo, že povinný subjekt je zásadně povinen poskytnout informace o konkrétních peněžitých plněních poskytnutých zaměstnanci, jemuž je odměna za práci (plat) vyplácena z veřejných rozpočtů, a to včetně její výše (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne

27. 5. 2011, č. j. 5 As 57/2010 - 79, a rozsudek rozšířeného senátu ze dne 22. 10. 2014 č. j. 8 As 55/2012 - 62). Uvedená judikatura totiž vycházela z výkladu § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím, který byl v dané době rozhodný, a dle kterého úvahu o konkurujících si zájmech a střetu základních práv zde vyřešil již samotný zákonodárce tím, že paušálně upřednostnil právo na informace o příjemcích veřejných prostředků. Za této situace by krajský soud standardně musel posoudit, zda se žádost žalobce týkala mzdových plnění poskytnutých z veřejných prostředků a pokud ano, zabýval by se tím, zda bylo možné odeprít poskytnutí této informace na základě principu zákazu zneužití práva (např. pokud by cílem žádosti bylo poškodit daného zaměstnance). Podle toho, k jakým závěrům by dospěl, by pak mohl dále postupovat standardním způsobem. Nález Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 1378/16 však situaci podstatným způsobem změnil, když stanovil nové požadavky na posuzování žádostí o poskytování informací o platech. Uvedl, že povinný subjekt může odmítnout poskytnout žadateli informace o platu a odměnách zaměstnance vyžádané na základě ustanovení § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím, pokud nejsou splněny čtyři podmínky, a to: „a) účelem vyžádání informace je přispět k diskusi o věcech veřejného zájmu; b) informace samotná se týká veřejného zájmu; c) žadatel o informaci plní úkoly či posílání dozoru veřejnosti či roli tzv. „společenského hlídačského psa“; d) informace existuje a je dostupná.“

[35] V bodu [32] se pak Nejvyšší správní soud zabýval tím, nakolik by se nová judikatura měla uplatňovat v běžících řízeních. Odkázal přitom na nález Ústavního soudu ze dne 12. 12. 2013, sp.zn. III.ÚS 3221/11, a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 3. 2017, č.j. 10 Afs 244/2016-29, kde bylo konstatováno, že „[z]ákladní myšlenka nálezu je taková, že působení nové judikatury se řídí zásadou tzv. incidentní retrospektivity: nová judikatura se užije i v těch řízeních, která mají základ v minulosti, ale ještě nebyla pravomocně skončena nebo (což se týká přezkumu správních rozhodnutí u správních soudů) o jejich předmětu ještě probíhá soudní řízení. Tuto zásadu je však nutné korigovat (a novou judikaturu výjimečně neužít), pokud by její užití mělo poškodit adresáta, který jednal podle dosavadní judikatury. Takovým korektivem je zásada důvěry v právo.“

[36] V bodu [33] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že „[k]rajský soud tedy v napadeném rozsudku správně reflektoval závěry nálezu Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 1378/16, na jejichž podkladě pak správně dovodil, že je v posuzované věci nezbytné provést další zjištění s ohledem na nové požadavky stanovené nálezem Ústavního soudu tak, aby bylo možné vyhodnotit, zda jsou dány důvody pro odmítnutí žádosti. Pouze po dodatečném zjištění těchto skutečností by totiž krajský soud mohl věc posoudit a případně nařídit poskytnutí informací, dospěl-li by k závěru, že jsou tyto podmínky splněny. Krajský soud nemůže zcela nahrazovat nalézací činnost správních orgánů. S ohledem na to, že rozhodnutí stěžovatele nereflektovalo všechny podmínky stanovené v nálezu Ústavního soudu, nemohl krajský soud přistoupit k zamítnutí žaloby. Je tedy zřejmé, že za daných specifických okolností krajskému soudu nezbývalo, než zvolit cestu v podobě zrušení pouze napadeného rozhodnutí. Jednalo se ostatně o postup aprobovaný judikaturou, jak bylo uvedeno výše, a shodně Nejvyšší správní soud postupoval také v rozsudku ze dne 28. 2. 2018, č. j. 2 As 296/2017 - 31. Ve věci sp. zn. 2 As 296/2017 Nejvyšší správní soud taktéž s přihlédnutím k závěrům nálezu Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 1378/16, který byl vydán po napadeném rozsudku krajského soudu, zrušil toliko výrok, jímž krajský soud uložil správnímu orgánu povinnost poskytnout informace dle § 16 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím; nic to však nezměnilo na důvodnosti rozhodnutí krajského soudu v té části, v níž soud zrušil rozhodnutí žalovaného i povinného subjektu. Nejvyšší správní soud v této souvislosti uvedl, že „vzhledem k tomu, že dosud nebylo v úplnosti

provedeno posouzení všech podmínek plynoucích z uvedeného nálezu Ústavního soudu, nelze mít za jednoznačné, že jsou splněny podmínky pro poskytnutí informací, a tedy pro nařízení této povinnosti soudem. V dalším řízení pak ve smyslu závěrů krajského soudu i citovaného nálezu povinný subjekt znovu posoudí podmínky pro poskytnutí informací žadateli.“

- [37] S ohledem na výše uvedené skutečnosti tak soudu nezbylo než žalobou napadené rozhodnutí podle ustanovení § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. ve spojení s ustanovením § 78 odst. 1 a 4 s.ř.s. pro jeho nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů zrušit a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení. V dalším řízení tak bude na žalovaném, aby v úplnosti provedl posouzení všech podmínek plynoucích z uvedeného nálezu Ústavního soudu sp.zn. IV.ÚS 1378/16, aby soud případně mohl následně posoudit, zda jsou či nejsou splněny podmínky pro poskytnutí požadovaných informací, a tedy pro případné nařízení této povinnosti soudem.
- [38] S ohledem na výše uvedené skutečnosti tak soudu nezbylo než žalobou napadené rozhodnutí podle ustanovení § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. ve spojení s ustanovením § 78 odst. 1 a 4 s.ř.s. pro jeho nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů zrušit a věc vrátit žalované k dalšímu řízení.
- [39] Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce, který měl ve věci úspěch, má právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti žalované, která ve věci úspěch neměla. Náhrada nákladů řízení představuje v dané věci žalobcem zaplacený soudní poplatek ve výši 3.000 Kč a dále odměnu zástupce žalobce Mgr. Jaroslava Bárty, advokáta. Mimosmluvní odměna činí 6.200 Kč za 2 úkony právní služby (převzetí právního zastoupení, podání žaloby) po 3.100 Kč podle ustanovení § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a), d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, v platném znění. Dále žalobci přísluší náhrada hotových výdajů jeho právního zástupce ve výši 600 Kč za 2 úkony právní služby po 300 Kč podle ustanovení § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Protože zástupce žalobce není plátcem daně z přidané hodnoty, nezvyšuje se odměna o částku odpovídající dani, kterou je tento povinen z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (ustanovení § 57 odst. 2 s.ř.s.), ve výši 21 %. Celková výše nákladů tedy činí 9.800 Kč.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v

jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 17. prosince 2019

JUDr. Ladislav Hejtmánek v. r.
předseda senátu